

Szlovénia – 2025. április 17-21.

Április 17. Tömegközlekedéssel mentem Pestre Kadlec Gergőhöz, a tervek szerint tőle indultunk 16.30-kor. Dórit felvettük, és 18 óra után a pesti dugót magunk mögött hagyva haladunk az M7-esen. Kísért minket egy kis szemerkélő az eső, olyan tipikus tavaszi jelleggel. Itt-ott torlódás, helyenként belassult a sor, sőt, időnként meg is állt, de azért egy idő után jól haladtunk. Az eső még később is esett, a heves forgalom a határátlépés után enyhült, de Ljubljana közelében ismét heves volt. Egy megállóval végimentünk, és 23:50-re értünk a kempingbe. A nagy üres mezőn volt hely bőven, hiszen az egész területén összesen csak 3 lakóautó volt. Sátorállítás és némi pakolgatás után mentünk aludni.

Április 18. Reggel 8-kor Gebével ittunk egy kávé, és kisétáltam a közeli zúgóhoz. Láttam, hogy ez a sziget, amin a kemping van, teljesen mesterséges. Később már mindenki felkelt. Mivel a harmadik autós csapat csak este ér ide, ezért mi magunk is beterveztünk két kis barlangtúrát. Egyszerű reggelink és második kávénk elfogyasztása után felmentünk a recepció épülethez, de mivel most sem volt itt senki csak telefonon tudtunk beszélni a tulajjal. Mivel ma feltehetően csak este jövünk vissza, így azt javasolta, holnap regisztráljuk magunkat és rendezzük az anyagiakat.

Reggeli készülődés

Útnak indultunk 11-kor. A felhőzet már szakadozik, amikor kisüt a nap, már nyárra emlékeztető hangulat van, le vesszük polárjainkat, és pólóban élvezzük az előkészületek pillanatait. Olaszország felé tankoltunk mindkét autóba, ekkor volt egy kis fennakadás a pénztárnál, de végül sikerült megoldani a problémájukat.

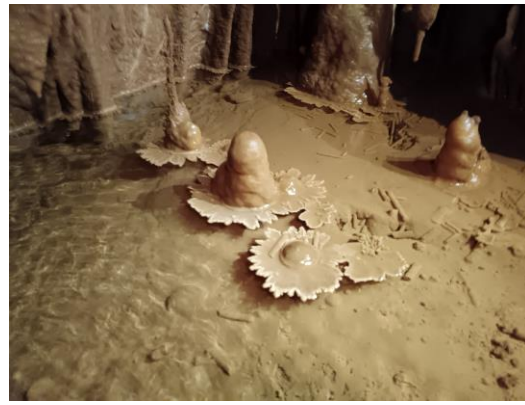

Parkolás az első barlang közelében

A nittkukcsomat pedig én adtam kölcsön a kiserelőnek. Lent fotózással is telt az idő. Szerencsénkre az a képződmény, amelyről a barlang a nevét kapta, nem egy kiszáradt kis tavacskában volt, hanem egy kis tóban tündökölt, ami még jobban kihangsúlyozta a képződmény teljességét. Mikor kiértünk már zavartalanul sütött a nap.

A barlang bejárata

A Margarétás barlangi képek: a beszerelés pillanatai, a barlang nevét adó képződmény és egyéb látnivalók

Némi hezitálás után úgy döntöttünk, hogy csak egy horizontális barlangot nézünk meg, a közelben, az autópálya másik oldalán található Grotte nova di Grocse-t. Ezt sem volt könnyű megtalálni, hiszen kevesen látogatják és a növényzet miatt csak akkor láttuk meg a bejáratot, amikor már egész közel voltunk. Két turnusban mentünk le, mi ketten Gebével végigjártuk, aminek az eleje egy pár szűkebb lejtőből, majd lejjebb száraz, és szép cseppköves teremmel kiszélesedő járatból állt.

Gebével ketten fedeztük fel a terem szépségeit.

Nézelődünk egy kicsit, majd kimentünk. Amikor Melindáék mentek le, ez idő tájt megkerestem a közeli két bejáratú Ősz-barlangot, aminek az első bejáratát viszonylag hamar meg is találtam.

Mikor kijöttünk, a közértről már lemaradtunk, de a pizzériában együtt fogyasztottuk el a vacsoránkat. Nagyon jól esett a meleg vacsora egy civilizált helyen. Az olaszos hangulatban mi szinte elnémultunk egy kis asztalnál. Elégedetten távoztunk.

Este Attiláék átjöttek és nagyon jól beszélgettünk. Régi sztorik és legendák jöttek elő. Már csak hárman maradtunk fent, de nem sokkal éjfél után mi is mentünk aludni.

Mivel ezen a napon kis száraz barlangokat néztünk meg az elmúlt időszak esőzései miatt, mégis jól sikerült nap volt, hiszen ez még a bemelegítés, ráhangolódás napja volt.

...itt már mindenkinek volt étvágya

Április 19. Hajnalban esett egy kicsit, és egy fotó készítése után már lassan a csapat is ébredezett.

Tervek szerint ezen a napon a ..... barlangba mentünk, de erre csak délben került sor, ezen a reggelen volt regisztráció és a kempingdíj kifizetése, és később a bevásárlás is. Mindkettő jól sikerült, és így – bár nem korán – de teljesen feltöltekezve indultunk útnak. Szerencsére Gebének is sikerült kontaktlencsét beszerezni a helyi optikustól. A barlanghoz könnyű volt az út, nem kellett keresgélni. Még egy könnyen járható ösvény, - ami valamikor szekérút lehetett- vitt a bejárathoz egész közel az út mellett külön tábla jelezte, hogy itt a barlang. Most is Dóri szerelt, utána Attila, Melinda, Gergő majd én zártam a sort.

Már melegszik a reggeli...

A bejárati akna felső részében kissé omladékos szűkület miatt egymástól távolságot, azaz szünetet hagyva ereszkedtünk lefelé. Eközben Gebe, Joe, Niki és Réka a tengerparton másztak, szerencsájük volt, hiszen ekkor már teljesen zavartalan volt a napsütés.

A barlangban mikor elindult a sor eleje kifelé, Melindával megtaláltunk egy lefelé menő oldalágot, de annak egyik termében már egy olyan felmászás lett volna, amit így kettesben, kötél és egyéb biztosítóeszköz nélkül már nem vállaltunk be. Miután mindenki szerencsésen kijött, némi hezitálást követő szavazással mi is ezt a programot választottuk, és 17 órakor már lent is voltunk a víznél.

Ezt a barlangot könnyű volt megtalálni, hiszen létét tábla is jelezte.

Már az ide vezető úton nyári volt a hangulat, az olasz kisvárosok utcáit napsütés járta, színes virágok rövid nadrágos emberek voltak mindenhol. A tengerszintre leutazva először Gebééket látogattuk meg, akik ekkor jöttek le a falról. Ezután csobbantunk egyet az alig 15 fokos vízben. Érdekes módon egy idő után ez a sós víz nem tűnt olyan hidegnek, mint bármely édesvíz. Néhány percreg úszkáltam, élveztem a hullámok okozta felemelő érzést, és nyilván az is jól esett, hogy egyáltalán nincsen tömeg és emberi ricsaj. A hullámok érkezése a kavicsos partra csodálatos muzsika volt füleinknek. Kimenve még pont annyira sütött a nap, hogy nem fáztam, majd amikor mindenki kijött, kb. fél órányi közös napozás és szárítkozás után lassan visszaöltöztünk, és elsétáltunk a közeli kávézóba. Nagyon hangulatos volt ez a hely.

A természet tökéletes harmóniája: Nikiék a tengerparthoz közeli mászó falakon mászással töltötték szabadidejüket.

Huba kutya a kis kavicsos parton nehezen mozog, ezért Melinda kint maradt vele, míg a többiek fürdőznek a habok között

A kis fehér bútoros szabadtéri kávézóban üldögélve vártuk Nikit és Gebét.

Oldalt nagy sziklafal, mögöttünk / alattunk a tenger, vidám olasz hangulat járta az a levegőt. A kis szabadtéri kávézóban kár lett volna kihagyni egy tejeskávét, majd amikor ezt is elfogyasztottuk és Gebe is megérkezett, lassan indultunk vissza a parkolóhoz. Innen közel fél órát utaztunk a megszokott pizzériáig, és a foglalási időpontunk után néhány perccel mar ott ültünk egy asztalnál. A rendelés előtt volt némi hezitálás, ki mit rendel, mert hogy vannak frissensültek is, de a végén majdnem mindenki pizzát fogyasztott.

Némi bor fogyasztása megolajozta a nyelveket, és mivel most már Attila is köztünk van, elindult a sztorizás. Ekkor már beilleszkedtünk az olasz habitusba. Tegnap ilyenkor mi voltunk a legcsendesebbek, de most már talán az egyik leghangosabb csapatként vihettük a pálmát. Jó volt itt lenni. Valaki fázott, talán most jött elő a tengervíz hűtő hatása, de a lágy sós víz egyáltalán nem marta bőrünket úgy, mint ahogy az nyári melegben szokott lenni.

Az éttermet elhagyva szoltunk, hogy holnap nem jövünk, mire ők jelezték, hogy nem is lesznek nyitva. Ahogy hajtottunk ki a városból, a körmenet miatt már éppen készültek lezárni a főutca középső részét. Egy rendőrautó mögött utolsó autókkal a körmeneti lezárást pont megúsztuk. Ez biztos, hogy fél óra előnyt jelentett. Visszaérve a táborba még volt egy kis beszélgetés. A digitális tüzet körül állva (egy tábori pirosban világító szórt fényt adó ledes lámpa) lassan fogyasztottuk a Joe-ék által hozott unikumot. Nem voltunk fent sokáig. Még éjfél sem volt, amikor mentünk aludni.

Április 20. Reggel 6 körül már ébredtem. A jó időnek köszönhetően a madárcsicsergés igen hangos volt, a nádirigó es rigó egyedi énekét tisztán ki lehetett venni, a közeli harangszó jelezte a mise közeledését. 7 után már kijöttem, meglátogattam a vizes blokkot, ahol még az enyhén agyag foltos hosszú nadrágomat is kimostam.

Visszatérve finom ébresztőt kezdeményeztem (macskanyávogást utánozva).

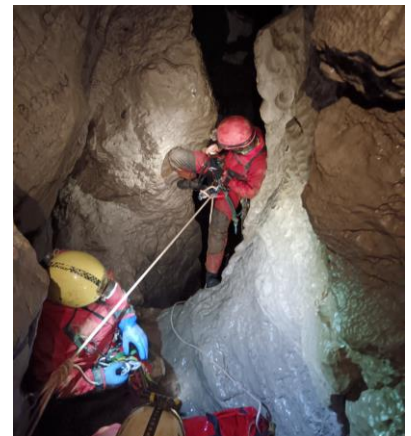
Túra utáni kép a Hotiške ponikve-barlang közelében

Némi előkészület és a kutyák szétválasztása után útnak indultunk 9:40-kor. A cél nem Olaszország, hanem Szlovénia, a Hotiške ponikve-barlang. Rövid autózás után egy festőien gyönyörű fennsíkszerű erdős ligetes mezőn félre álltunk egy kis füves területre. A tavaszi szél, és a virágok illata prezentálta a nyár közeledtét. Mivel viszonylag közel volt a barlang, ezért úgy döntöttünk, hogy itt, a kocsinál öltözünk és begelünk. Lassan készülődtünk, és 11 órakor elindultunk a barlang felé.

A barlang első aknájának beszerelése

Körülbelül 10 percet sétáltunk, amikor elértünk a látványos nyelőhöz a tágas bejárat, és a patakmederben nemrég tisztára mosott kövek a klasszikus jó barlangtúra reményét keltette bennünk. És tényleg jó barlang volt, tiszta, szűkületmentes.

Jó beszállások, szép aknák, könnyű szerelhetőség... Még egy elszűkülő meander sem volt.

A barlang alján a szifonok termében együtt a csapat

Kifelé a sor végén Gergővel jövök, együtt szereltünk ki, én az alsó szakaszt, ő pedig a felső utolsó kötélszakaszt, ami több kisebb aknából állt. Lassan kiszertünk és du. 6 óra után kiértünk a felszínre. Még ekkor is érezhető volt, hogy, kint melegebb volt, mint bent. A kocsihoz sétálva még világosban át tudtunk öltözni, és kb. 20 perc utazás után elértük a kempinget. Ekkor Joe-ék már ott voltak a sátraiknál, ott kiszálltunk a kocsiból, és megbeszéltük, hogy most ezúttal mi jövünk át ide a közös főzős beszélgetés estére. Néhány sztori és érdekesség most is előjött, és este 22 óra után mindenki ment aludni.

Április 21. Reggel 7:30-kor mentem zuhanyozni, egy halk ébresztéssel hagytam ott a csapatot, hiszen ma, a hazautazás napján 9-kor el kell indulni a kijelölt zombolyunkhoz (Golokratna jama). Szépen készülődünk. Joe-ék már kész lettek, oda jöttek hozzánk elbúcsúzni, ekkor készült két csoportkép is.

Bár fontos lett volna a 9 órás indulás, de sajnos 10:10 lett belőle. Szép napos idő volt, de feltételezhetően egy front volt érkezőben, hiszen kora reggel óta fáj a fejem.

Reggeli csoportkép: még mindenki itt van

Kis kavargás volt utazásunk során, de végül leparkoltunk a falu szélén és kb. 50 perces séta után elértük a bejáratot

A nagyméretű aknát később fák takarták el, ezért nem tűnt annyira impozánsnak mint hasonló társaik (Mamet, Noé), de miközben a csapat elején a lányok már beleereszkedtek, a túlsó oldalról készítettem pár felvételt.

Golokratna Jama aknája a turistaút kilátópontjáról még nem tűnik annyira látványosnak.

Amikor utolsóként elindultam, Gebe is megérkezett.

Miután lementünk, egyikünk kiment és már csak hárman (Dóri, Melinda és én) folytattuk a túrát a hátsó részben. Szerencsére barlang megőrizte szépségét, mivel az ide vezető járat eleje keskeny, néhol szűk, nehezen észrevehető és kissé technikás is.

Az akna függőleges szakasza felülnézetből. A kép bal felső részében alig lehet látni a lent tartózkodó embert.

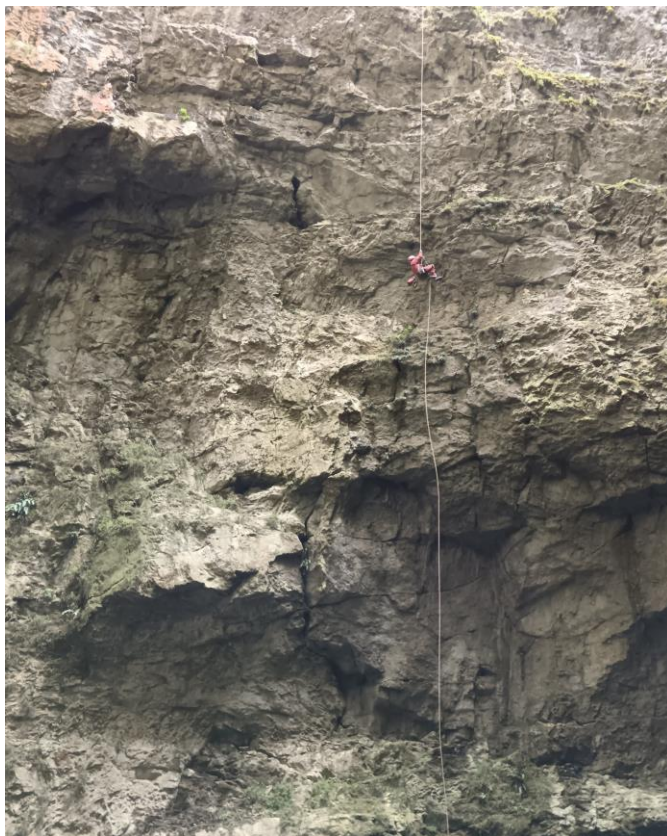
A bejárat akna alján ezt-azt találtunk.

A hátsó rész igen szép volt, néhány denevércsont cseppkőbevonattal, amit szintén lefotóztunk.

De feltétlenül megérte megnézni, hiszen tényleg szép volt, a lányok is nagyon örültek. Kérve az akna aljára a slósz visszavételekor volt egy kis nasizás, és készítettem pár fotót és videót. Kifelé is a sor végén mentem, a kiszerelésnél jött le nekem, hogy ilyen típusú zombolyból legalább 10-12 éve nem szereltem ki, illetve az előző napi kiszerelést nem számítva, hasonlóan régen szereltem ki bármilyen barlangot. De a régi mozdulatok azért előjöttek, jó érzés volt csinálni azt, amit régen.

Visszaérve a kocsihoz 16:15-kor útnak is indultunk és mivel Gebék bevállalták azt, hogy Dórit elviszik Veszprémbe, én a leggyorsabb autóval a kisebb torlódások ellenére is még elértem az utolsó olyan vonatot, amihez van Vácon csatlakozásom.

Már kifelé mászunk.

Jó hétvégénk volt, és szerintem az sem zavart senkit, hogy a kint tartózkodásuk elején lehulló csapadék miatt a komolyabb barlangokat csak az utolsó két napon vállaltuk be.